

Nakahara-san poikansa kanssa
(Tapahtui Tamashimassa -kirjan kuvitusta)

Ystäväkirje 2/92
Takaoka, 16.3 -92

Rakkaat ystäväni!

Lähetysjohtajamme PJ on täällä käymässä ja häneltä kuulin, että kannatusrenkaani tuotto on noussut 20000 mk:lla viime vuonna, laman keskellä. Tällä kertaa tahtoisin kiittää sydämetäni teitä, jotka uhreillanne teette minun Japanissa oloni mahdolliseksi. Nyt jo tapahtuu sellaista, etteivät lähetit pääse taloudellisista syistä tänne Japaniin niin pian kuin tahtoisivat. Olen pelännyt hiljaa mielessäni, että minullekin vielä jonain päivänä käy sillä tavalla. Lähetysjohtajan tuoma tieto rauhoitti kuitenkin sydäntäni.

Tällä kertaa kerron teille kolmesta japanilaisesta, joista yksi ei ole edes elävien kirjoissa enää.

YOSHIHARA-SAN (nimi muutettu)

Eilen pidettiin Yoshihara-sanin muistojuhla. Puoli vuotta on nyt tullut kuluneeksi hänen kuolemastaan. Kiitos teille kaikille, jotka rukoilitte tämän naisen puolesta! Kerron nyt, millaiset olivat Yoshihara-sanin hautajaiset viime syyskuussa:

22.9.92

Riisipeltojen keltaiseksi muuttunutta vihreää reunustaa higan-kukkien punainen loiste. Noita kukkia kutsuttiin ennen kuolleiden kukiksi. Nyt ne hehkuivat täyttä loistoaan Yoshihara-sanin hautajaispäivän kunniaksi.

Kirkko oli täynnä mustapukuista väkeä. Rva O., yksi seurakunnan vastuunkantajista, kertoi, miten Yoshihara-san tahtoi vielä toissapäivänä laulaa lastenlaulua: "Shu Yesu to tomo ni..." (Tahdon kulkea aina Jeesuksen kanssa yhdessä, sekä surullisina että iloisina päivinä).

Asiahan oli sillä tavalla, että Yoshihara-san kieltäytyi ottamasta vieraita vastaan alkaessaan epäillä, että hänen syöpänsä on parantumaton laatua. Minäkin olin käynyt hänen luonaan viimeisen kerran heinäkuussa; silloin sairas sanoi, ettei minun tarvitse enää tulla. Sen jälkeen tein joka viikko pienen kasetin, jossa oli raamatunlause, rukous ja virsi, ja kävin viemässä sen sairaalaan, mutta en mennyt sisälle potilas-huoneeseen. En kuitenkaan usko, että Yoshihara-san kasettejani kuunteli. Pelkäsin, että hän on suuttunut Jeesukseen, joka ei tahdo häntä parantaa...

Viikkoa ennen kuolemaansa Yoshihara-san siirrettiin yksityishuoneeseen, ja siitä hän tajusi lopun olevan lähellä. Silloin alkoi kristittyjen seura hänelle taas kelvata. Joku seurakuntalaisista istui sairaan luona koko

ajan, yötä päivää, lauloi ja rukoili, mitä potilas milloinkin tahtoi. Tuo lastenlaulu tuntui olleen hänelle erityisen rakas. Minun vuoroni olisi ollut mennä valvomaan toissayöksi, mutta Yoshihara-san ehti kuolla sitä ennen.

Pastori K. kertoi hautajaispuheessaan, miten Yoshihara-san otti kasteen kolme kuukautta kirkkoon tulemisensa jälkeen. "Miksi tahdot tulla kastetuksi niin pian?" ihmetteli pastori. "Jeesuksessa olen löytänyt sen perustan elämälleni, mitä olen aina etsinyt", oli tämä nainen vastannut yksinkertaisesti. Vuoden kuluttua tuosta keskustelusta Yoshihara-san joutui sairaalaan. Ja kun oli kulunut toinen vuosi, oli hän jo kuollut.

Yksikään silmä ei pysynyt kuivana, kun leski esitti oman tervehdyksensä. "Varmaan vaimoni on nyt hyvässä paikassa. Tästä lähtien me koetamme selvitä neljästään, kolme poikaamme ja minä." Kehitysvammainen Toshi-kun taputti välillä käsiään isän puhuessa.

Kävin katsomassa vainajan kasvoja, kun arkku lopuksi avattiin. Ajattelin sitä, miten Jeesus osoitti suuren armonsa Yoshihara-sanin elämässä. Minä olisin toivonut, että tämä rouva olisi lukenut ja kuullut Jumalan Sanaa koko sairautensa ajan. Mutta hänelle Sana alkoi kelvata vasta viimeisellä viikolla, kun hän oli jollakin tavalla hyväksynyt kuolemansa. Yoshihara-san ei varmaan tiennyt Raamatusta paljoakaan, mutta Jeesus antoi hänen muistaa yhden lastenlaulun ja tarttua siihen elämässä ja kuolemassa. "Tahdon kulkea yhdessä Jeesuksen kanssa..." Niin vähän tarvitaan loppujen lopuksi sen pelastumiseen, jonka Jeesus on päättänyt perille viedä.

Yoshihara-san ei enää viimeisellä viikolla torjunut luotaan Jeesusta auttajana, vaikka ei saanutkaan kohdata häntä parantajana. Ja hautajaistilaisuudesta tuli suuri todistus yli sadalle ihmiselle.

(Toshi-poika on sen jälkeen joutunut laitoshoitoon. Muut kaksi poikaa käyvät pyhäkoulussa joka sunnuntai.)

MORINAKA-KUN (Nimi muutettu)

Lähinaapuriini muutti viime kesäkuussa nuori lääkäriperhe: isä, äiti ja kolme pientä lasta. Vanhin lapsista, harvahampainen, valloittava kuusivuotias pojannaskali, ilmestyi englannintunnille kohta muuttonsa jälkeen. Hän oli opiskellut englantia jo aikaisemmin ja on muutenkin nopeaälyinen, joten hänelle ei tuottanut vaikeuksia muiden kiinnisaaminen.

Englannintunnin jälkeen meillä on aina raamattuhetki. Kun Morinaka-kun kuuli ensimmäisen kerran Jeesuksen ylösnousemuksesta, hän totesi rehellisesti: "Ja tuotahan minä en kyllä usko!" Mutta miten ollakaan, Raamatun kertomukset alkoivat kiinnostaa pikkumiestä siinä määrin, että hän huomautteli englanninopetuksen kestäessä: "Lopetetaan jo tämä englanti ja katsotaan Jeesus-videota." (Siihen aikaan katselimme Luukkaan evankeliumin mukaan tehtyä elokuvaa Jeesuksen elämästä.)

Kerran poika sai videon kotiinsa lainaan viikoksi. "Sensei, minä katsoin tämän viisi kertaa", ilmoitti hän iloisesti palauttaessaan videon seuraavana keskiviikkona. En kiinnittänyt pojan sanoihin mitään huomiota silloin, mutta jälkepäin hänen äitinsä kertoi asian olleen juuri noin: poika katsoi videon joka ilta läpi. Aina kun isä tuli illalla töistä, näkyi televisiosta ristillä riippuva Jeesus.

Vanhemmat huolestuivat ja pitivät perheneuvottelun: mitä tehdä, kun poika on niin silminnähden kiinnostunut kristinuskosta? Perheneuvottelun tulos osoittaa minulle selvääkin selvemmin, että Japani on

muuttunut näiden 16 vuoden aikana, jotka minä olen täällä asunut. Morinakat olivat nimittäin sanoneet toisilleen: "Jos poika joskus tahtoo kääntyä kristityksi, niin antaa kääntyä vain!"

Nykyään Morinaka-kun on koko seutukunnan hurskain uskovainen. Hän uskoo Jeesuksen rakkauteen ja hänen voimaansa niin, että sitä tekee hyvää katsella. Tässä eräänä päivänä kuulin, että englanninryhmän villein poika oli pudonnut aidalta ja joutunut sairaalaan ommeltavaksi. "Kyllä meidän nyt pitää Kamegawa-kunin puolesta rukoilla", totesin tunnin päätteeksi. "Sensei, sensei", tahtoi Morinaka-kun saada mielipiteensä sanotuksi: "Rukoilisitko saman tien, että Jeesus herättäisi kuolleista minun kaverini pikkuveljen, joka kuoli kaksi vuotta sitten!"

Voi tuon lapsen uskoa, ajattelin liikuttuneena. Ääneen kuitenkin sanoin: "Kyllä Jeesus herättääkin sinun kaverisi pikkuveljen viimeisenä päivänä. Sitten hänen ei tarvitse enää milloinkaan kuolla." "Herättääkö hän minutkin?" kysyi Morinaka innokkaasti. "Herättää, ihan varmasti herättää", vastasin, ja siihen vastaukseen poika tyytyi.

Minulla on englanninluokassani kahdeksan villiä poikaa ja yksi kiltti tyttö.

NAKAHARA-SAN (nimi muutettu)

Muistatteko vielä Nakahara-sanin, josta kerroin kirjassani ystäväkirjeissäni vuosina 1980-81 sekä kirjassani Tapahtui Tamashimassa? Tämä ystävätär kävi luonani helmikuussa ollessaan saattelemassa yliopisto-ikäistä tytärtään Englannin-matkalle. Mukanaan hänellä oli perheen "iltatähti", kolmivuotias Kazuya-poika. Satuin olemaan kovassa flunssassa vierailun aikana, joten makasin reporankana sohvalla. Oli silti tosi kiva keskustella vanhoista ajoista ja uusistakin.

Nakaharoilta paloi talo viime joulun alla. Näin kertoi rouva tästä tapauksesta:

"Seitsemän-viisi-kolme -juhlan aikana menin shintotemppeliin perheen kanssa, vaikkakin vastenmielisesti; onhan Kazuya nyt kolmivuotias. Yllättäen mieheni alkoi vaatia minua tulemaan mukaan sisälle, missä shintopappi suorittaisi palvontamenot. Menin sisälle huokaillen sydämessäni, milloin tämä kärsimys minulta oikein loppuu. Istuin menojen ajan selkä suorana, päätäni kumartamatta, käsiä yhteen liittämättä. Kuitenkin omantuntoni soimasi minua siitä, että osallistuin tuolla tavalla epäjumalanpalvelusmenoihin."

"Oletko kristityksi tultuasi joskus liittänyt kätesi yhteen tai kumartanut pääsi epäjumalan edessä?" kysyin Nakahara-sanilta kesken kertomuksen. Nykyisessä seurakunnassani tällaisissa asioissa ei valitettavasti olla turhan nuukia. "En tietenkään", vastasi Nakahara-san hämmästyneen näköisenä ja jatkoi kertomustaan:

"Kahden päivän perästä syttyi rakenteilla oleva naapuritalo tuleen. Heräsin keskellä yötä siihen, että koiramme haukkui. Melkein samalla hetkellä naapurin katto jo romahti alas ja tuli tarttui meidän taloomme. Pakenin poikien kanssa alakertaan - mies oli silloin työmatkalla ja anoppi sairaalassa. Meillä oli vain yöpuvut päällämme. Vain rahat sieppasin mukaan, kaikki muu jäi yläkertaan - muistin tuossa tilanteessa Lootin vaimoa... Seuraavaksi ajoin auton ulos pohjakerroksen autotallista. Muuta ei ollut enää tehtävissä."

"Silloin kun omaisuutemme haihtui savuna taivaan tuuliin, minä tajusin yhden asian: nyt olen päässyt butsudanan (buddhalaisalttarin) orjuudesta vapaaksi. Tästä lähtien minun ei tarvitse sitä enää silmissäni nähdä eikä siitä kärsiä. Yksitoista vuotta olen rukoillut, että Jumala vapauttaisi minut butsudanista, mutta anoppi ei ole tahtonut kuulla sellaisesta puhuttavankaan. Nyt näin, miten Jumala vastasi rukouksiini. Viis minä siitä välitin, että talo ja tavarat paloivat. Tunsin päinvastoin suurta helpotusta. Ainoa mikä minua

harmittaa, ovat monet kristilliset kirjani, joita vuosien varrella olen kerännyt, ja Raamattu, jonka sinulta muinoin sain, sensei."

"Aamulla alkoivat kristityt virrata paikalle meitä auttamaan. Saimme vaatteet päällemme ja kaikenlaista muutakin tavaraa. Eräs naapurustossa asuva katolisen kirkon jäsen tarjosi tyhjää kerrostaloasuntoaan ilmaiseksi meidän käyttöömme - sanoi tahtovansa toimia kuin laupias samarialainen. Mieheni meni aivan myhäksi. Luulen, että kristittyjen käytös teki häneen suuren vaikutuksen. Samoin anoppiin. Ehkä lapset saavat kohta luvan ottaa kasteen... Mieheni ja anoppini ovat muutenkin ottaneet tämän asian paljon raskaammin kuin minä. Huomaan selvästi, miten suurta apua kristillisestä uskosta on tällaisessa tilanteessa."

Juttelimme epäjumalanpalveluksesta. Nakahara-san sanoi ajatelleensa vaikka kuinka monesti, että olisi paljon helpompaa antaa periksi ja tehdä kuten anoppi käskää. "Mutta miten omantuntonsa kanssa voisi elää rauhassa, jos tahallaan ja häikäilemättömästi rikkoisi ensimmäistä käskyä vastaan? On eri asia langeta joskus pelkkää pelkuruuttaan kuin palvoa ikään kuin itsestään selvänä asiana. Palvonnan saa kyllä anteeksi, mutta sen kanssa ei voi elää sovinnossa, niinhän sinä minulle muinoin opetit. Jossakin vaiheessa minä vain tajusin, että minun on taisteltava", lopetti Nakahara-san hiljaa.

Mutta niinpä eivät sitten Nakaharan perheen lapsetkaan palvo epäjumalia. Millainen vesittynyt käsitys kristinuskosta lieneekään niillä kristittyjen lapsilla, joiden vanhemmat käyvät pyhänä kirkossa, mutta viikolla palvovat butsudania – perherauhan vuoksi. Olen vakuuttunut siitä, että tämä asia on yksi herätyksen este Japanissa. Se on myös yksi syy siihen, että kristinuskko siirtyy niin perin huonosti sukupolvelta toiselle tässä maassa.

Tässä olivat siis terveiseni tällä kertaa. Itse olen kohtalaisessa kunnossa, työntekeä on mukavaa, samoin kirjoittaminen. Raamattupiirioppaani julkaistaan tänä kesänä japaniksi, jos Herra suo. Pikapuoliin pitäisi myös valmistua uuden raamattupiirioppaani suomeksi, nimellä Anna Sanan kiertää. Voisitteko rukoilla minulle voimia ja viisautta tähän kaikkeen. Joskus tuntuu kuin olisin ottanut liian ison palan purtavakseni...

Mailis